

ԱՂՔԱՏՆԵՐՈՒՆ ՄԱՀԸ

Մահն է որ մեզ կ'սփոփէ, աւա՛ղ, եւ մեզ կ'ապրեցնէ,
Ան նրպասակն է կեանքին, ու միմիակ յոյսն է ան՝
Որ դիւքացուր մը ինչպէս, կ'ոգեւորէ, կ'արբեցնէ
Եւ սիրս կուսայ փալելու մինչեւ իրկունը օրուան:

Քօղին տակէն փոքորկին ու սառոյցին ու ձիւնին,
Ան նրբոյլն է քրքուցող հորիզոնին վրայ մըռայլ,
Ուղեգետինն ցոյց տուած օրեւանն է անուանին՝
Ուր կարենանք պիտի մենք ուտել, հանգչիլ, քննալ:

Հրեշտակ մ'է ան որ բարակ մասներուն մէջ հըմայիչ
Կը պանէ փունն ու շրմորհն երազներու երկնաքօիչ,
Եւ կը շփէ անկողինն աղփաս ու մերկ բազմութեանց:

Աստուածներու փառքն է ան, շեմարանն է միսքիք,
Զրբաւորին քրտակն է եւ հընամեայ հայրենիքն,
Ան դուռն է մեծ անծանօթ երկինքներու վըրայ բաց:

ՇԱՌԼ ՊՈՏԼԵՌ

Թրգմ. Վ.Ա.ՀԱՆ ԹԷՔԷԵԱՆ

ՀԱԹԱԾ ԶԱՆԳԱԿԸ

Զմբան երկար գիշերներ ի՛նչպէս դառն է եւ անուշ
Մըսիկ ընել կըրակին մօտ հարնասող, ծըխացող,
Մեր հեռամնաց անցեալին սակաւ յառնելը առ յուշ,
Ի ձայն զանգին որ կ'երգէ իր բարձունքէն մեծասօղ,

Ա՛հ, երանի՜ զանգակին որուն կոկորդն է ուժեղ
Եւ որ, սարիքն իր մոռցած, միշտ փաջառողջ ու միշտ ժիր,
Գիտէ իր կանչն երկիւղած եւ կ'արձակէ զայն անշեղ,
Զերդ ծեր զինուոր մը հսկող վըրանին սակ՝ անձանձիր:

Մինչ իմ, հաքած է հոգիս՝ եւ երբ կ'ուզէ երգերովն
Իր լեցընել գիշերուան պաղ մթնոլորտը շուրջի,
Կը պատահի որ յանախ իր զրկար ձայնը լուռի

Իբր հոքնդիւնը խորունկ՝ վիրաւորի մ'որուն փոլ
Կայ արեան լին մ'ու իր վըրայ մեռելներու կան դէգեր
Եւ կը մեռնի՝ ընելով հոն մեծ նիւթեր, աներեր...:

ՇԱՌԼ ՊԱՏԼԷՌ

Թրգմ. Վ.Ս.ՀԱՆ ԹԷԲԷԵԱՆ

